

Full diocesà

1 de maig del 2016

p4 – Trobada de confirmands amb el Sr. Bisbe

p6 i 7 – "Amoris laetitia", síntesi de Ràdio Vaticana

El Roser de Salelles (Bages)

El retaule del Roser de Salelles (Bages) és un retaule barroc fet per l'escultor Miquel Vidal i el seu pare Toni Vidal de Manresa, entre els anys 1623 i 1638. El 1638, quedà definitivament instal·lat en la capella del Roser de la parròquia de Salelles. El 1936, uns veïns el van salvar dels escamots revolucionaris que el volien cremar, sense que ningú ho sabés. El 2005, es localitzen i identifiquen les peces al museu de Manresa. El 2007, els veïns de Salelles s'assabenten que el retaule no estava cremat, sinó que havia aparegut al museu de Manresa. Tot seguit, s'inicia un procés de reclamació perquè retornin el retaule a la parròquia. Després de 8 anys de reclamacions, i 80 anys després, el 2016, retorna el retaule a la seva capella en la

parròquia de Sant Sadurní de Salelles, d'on no havia d'haver sortit mai. I és que, contemplant el retaule, ens ha fet veure que la veritable bellesa és inseparable de la recerca de la veritat. I la veritat és que el retaule és d'un poble obert, però amb voluntat de ser.

El retaule del Roser, com tota obra d'art religiosa, expressa una bellesa artística que ens condueix cap al misteri de Déu. Però, també ens porta una bellesa solidària o moral, de fer el bé, com va succeir en un primer moment amb els feligresos que van sufragar-lo. Aquesta solidaritat ha continuat en el nostre segle XXI, quan els feligresos i veïns, han estat perseverants, per lluitar pel seu retorn.

«Us deixo la pau, us dono la meva pau. No una pau com la que dóna el món»

Diümenge VI de Pasqua / Cicle C

Lectura dels Fets dels Apòstols

En aquells dies, uns que havien baixat de Judea ensenyaven als germans d'Antioquia que si no es feien circumcidat d'acord amb la Llei de Moisès no podien salvar-se. Això portà una desavinença i una discussió tan seriosa de Pau i Bernabé amb ells que decidiren que Pau i Bernabé, amb alguns més, pugessin a Jerusalem per tractar d'aquesta qüestió amb els apòstols i els preveres. Llavors els apòstols i els preveres, amb tota la comunitat reunida, decidiren d'elegir uns delegats i enviar-los a Antioquia junt amb Pau i Bernabé. Els elegits foren Judes, conegut també amb el nom de Bar-Sabàs, i Siles, homes que es distingien com a dirigents en la comunitat dels germans. Els donaren aquesta carta: «Els apòstols i els preveres saluden com a germans els germans no jueus d'Antioquia, de Síria i de Cilícia. Hem sabut que alguns havien vingut d'entre nosaltres sense la nostra autorització, us havien pertorbat amb les seves opinions i havien inquietat els vostres esperits. Per això hem decidit unànimement d'escollir uns representants nostres per enviar-vos-els junt amb els nostres estimats Bernabé i Pau, que han entregat les seves vides per la causa del nostre Senyor, Jesucrist. Els qui us enviem són Judes i Siles. Ells us exposaran de paraula això mateix que us diem per escrit, i és que l'Esperit Sant i nosaltres hem cregut que no us havíem d'imposar cap altra càrrega que aquestes indispensables: que us abstingueu de menjar carn sacrificada als ídols, de menjar sang i animals ofegats i de contraure un matrimoni entre pròxims parents. Fareu bé de guardar-vos de tot això. Adéu-siau.»

(15,1-2.22-29)

Salm responsorial

Que us lloïn les nacions, Déu nostre,
que us lloïn tots els pobles alhora. Al·leluia.
(Salm 66)

Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan

L'àngel em transportà en l'esperit dalt una muntanya gran i alta, i m'ensenyà la ciutat santa de Jerusalem, que baixava del cel, de la presència de Déu, i la glòria de Déu l'envoltava. Resplendia com les pedres més precioses, com un jas-

pi de transparència cristal·lina. Tenia una muralla gran i alta, amb dotze portes. A les portes hi havia dotze àngels i dotze noms gravats, que són els de les dotze tribus d'Israel. Tres de les portes miraven a llevant, tres al nord, tres al sud i tres a ponent. La muralla reposava sobre un fonament de dotze pedres que duia els noms dels dotze apòstols de l'Anyell. No hi vaig veure el santuari del temple, perquè el Senyor, Déu de l'univers, amb l'Anyell, és el santuari. La ciutat no necessita que la il·luminin el sol o la lluna, perquè la glòria de Déu l'omple de claror i l'Anyell li fa llum.

(21,10-14.22-23)

Lectura de l'evangeli segons sant Joan

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Qui m'estima farà cas del que jo dic; el meu Pare l'estimarà i vindrem a viure amb ell. Els qui no m'estimen no fan cas de les meves paraules, que no són meves, sinó del Pare que m'ha enviat. Us he dit tot això mentre era amb vosaltres, però el Defensor, l'Esperit Sant que el Pare enviarà en nom meu, us farà recordar tot el que us he dit i us ho farà entendre. Us deixo la pau, us dono la meva pau. No una pau com la que dóna el món. Que s'asserenin els vostres cors, no us acovardiu! Heu sentit que us deia: Me'n vaig, però tornaré. Si m'estimeu, us alegrareu de saber que me'n vaig al Pare, perquè el Pare és més gran que jo. Us ho dic per endavant perquè cregueu quan ho veureu.»

(14,23-29)

«La ciutat no necessita que la il·luminin el sol o la lluna...»

Temps d'Esperit Sant

Josep Molist i Rifà, prev.

El llibre dels Actes narra com es va resoldre aquell primer conflicte entre els cristians de tradició jueva i els de cultura grega a la ciutat cosmopolita d'Antioquia. Els apòstols i els caps de la comunitat (els preveres) es van reunir a Jerusalem, l'Església mare. El text es presenta com un preludi de les crisis de l'Església al llarg dels segles i de la forma de resoldre-les. Allí comença la sinodalitat. És molt eloqüent aquella expressió dels apòstols: «L'Esperit Sant i nosaltres hem decidit...» Perquè és l'Esperit Sant qui governa l'Església.

El jaspi de transparències cristal·lines, corona ornamental de la ciutat, fa emergir l'esplendor i la bellesa d'una visió estètica sobrenatural que vol contemplar l'esperança d'aquells cristians perseguits que sentien la inseguretats a flor de pell. La ciutat emmurallada del visionari mostra tothora la grandesa arquitectònica, la sacralitat i l'apostolicitat que sosté l'Església. La ciutat celeste és el lloc on habita Crist glorificat.

L'evangeli ens porta a la memòria l'*Adventus medius* a què sant Bernat al·ludeix quan es refereix a les tres vingudes de Crist, desenvolupant la intuïció elaborada per l'evangelista Joan. La vinguda intermèdia de Crist, en esperit i poder, és el que els teòlegs contemporanis en diuen l'escatologia del present. Santa Teresa expressa d'una forma molt precisa en les «Moradas» aquesta presència del Pare i el Fill que vénen a fer estada en el cor del qui vol estimar el Senyor i fer cas de les seves paraules.

La imatge

Baldaquí de l'església de Sant Vicenç de Castellet (1950-1955).

Diu Jesús: «Qui m'estima farà cas del que jo dic; el meu Pare l'estimarà i vindrem a viure amb ell.» Després afegeix: «L'Esperit Sant que el Pare enviarà en nom meu, us farà recordar tot el que us he dit i us ho farà entendre.» Jesús, doncs, ens revela que el Déu infinit és també el Déu càlid i proper que, per l'Esperit, encén en nosaltres el foc del seu amor.

Agenda

Lit. hores: Setmana II

2 dilluns

— Sant Atanasi, bisbe i doctor de l'Església (295-373)
Fets 16,11-15 / Salm 149 /
Joan 15,26-16,4a

3 dimarts

— Sant Felip i Sant Jaume, apòstols (s.I)
— Santa Emília, verge (†1314)
1 Corintis 15,1-8 / Salm 18 /
Joan 14,6-14

4 dimecres

— Sant Florià, màrtir (†304)
— Santa Pelàgia, màrtir (s.IV)
Fets 17,15-22 / 18,1 / Salm 148 /
Joan 16,12-15

5 dijous

— Sant Teodor, bisbe (602-690)
Fets 18,1-8 / Salm 97 / Joan 16,16-20

6 divendres

— Sant Joan "ante portam latinam" (†s.I)
— Sant Domènec Savio (1842-1857)
Fets 18,9-18 / Salm 46 /
Joan 16,20-23a

7 dissabte

— Santa Gisela, màrtir (?)
— Sant August, màrtir (?)
Fets 18,23-28 / Salm 46 /
Joan 16,23b-28

8 diumenge VII de Pasqua L'Ascensió del Senyor / Cicle C

— Santa Maria, mitjantcera de totes les gràcies
— Sant Víctor (†303)
Lectures: Fets 1,1-11 / Salm 46 /
Efesis 1,17-23 / Lluc 24,46-53

Trobada de confirmands amb el Sr. Bisbe

Delegació de Joventut

El dia 16 d'abril, al Seminari de Solsona, va tenir lloc la trobada de confirmands amb el senyor bisbe, organitzada per les delegacions de Joventut i Catequesi, amb una vuitantena de nois i noies amb els seus catequistes i mossens. En arribar se'ls va passar un petit vídeo de benvinguda i se'ls va dividir en dos grups.

El grup dels més petits es va quedar a la sala d'actes, on el bisbe els va fer una catequesi titulada «Esperit de misericòrdia». En la xerrada, el bisbe Xavier els va parlar de les obres de misericòrdia explicant què són, per què les dividim en corporals i espirituals i quina importància tenen en la nostra vida cristiana. Després, Mn. Xavier Romero, consiliari de la Delegació de Catequesi, els va convidar a participar

en una gimcana sobre les obres de misericòrdia.

En petit grup, els més grans van fer una dinàmica sobre les obres de misericòrdia i acabaren formant un cor, com a signe que són obres que mostren l'amor envers el pròxim. També van fer un altre joc a l'exterior sobre com ajudar-nos en diverses situacions, que feia prendre la perspectiva de l'altre i ens feia sortir del nostre egoisme. El bisbe també els va dirigir una xerrada.

A la una del migdia, tots junts, grans, petits, catequistes... fins i tot un grup de pares i mares, s'aplegaren a la capella del Seminari per celebrar l'eucaristia, presidida pel prelat i concelebrada pels preveres assistents a la trobada.

Necrològica

Mn. Daniel Algueró i Escalé

El dia 20 d'abril va morir, a vuitanta-sis anys d'edat, Mn. Daniel Algueró i Escalé, prevere del bisbat de Solsona.

Mn. Daniel havia nascut a Gironella l'any 1930. En 1941 va ingressar al Seminari de Solsona. Va ser ordenat prevere l'any 1953 a Cardona i, tot seguit, fou enviat a Puig-reig. Després se n'anà a estudiar Dret Canònic a la Universitat Pontifícia de Comillas i, quan tornà, l'any 1959, fou nomenat rector de la Coromina. En 1964 fou nomenat també rector de Valldeperes. Va ser durant uns quants anys visitador diocesà de religioses, jutge diocesà i vicari judicial adjunt.

Es va jubilar l'any 2006 i continuà com a adscrit a la parròquia de la Coromina, on va viure fins als últims dies. Preguem per Mn. Daniel i li agraïm molt els anys del seu ministeri sacerdotal.

L'Escolania de Cardona participa en la Trobada de Pueri Cantores

Parròquia de Cardona / Escolania de Sant Miquel

El cap de setmana del 16 i 17 d'abril, l'Escolania de Sant Miquel de Cardona va participar en la XX Trobada de Pueri Cantores de Catalunya, celebrada a la Seu d'Urgell. Una cita anual impulsada per la Federació Catalana de Pueri Cantores, que agermana diferents formacions de cantaires infantils i juvenils. L'escolania cardonina és l'única formació de petits cantaires federada del nostre bisbat i va participar per primera vegada en aquestes jornades de convivència musical.

Les diverses activitats realitzades van comprendre intensos assaigs, dos oficis religiosos, el concurs de cors «Oh

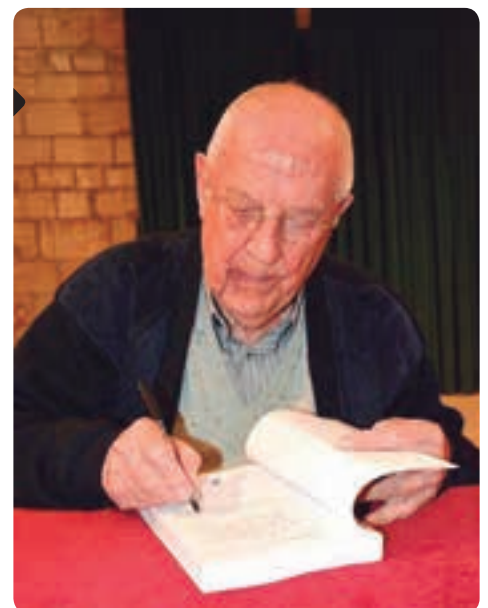
Pueri Day» i un dinar de germanor entre els cantaires i els familiars acompanyants. La tarda del dissabte, els Pueri Cantores van protagonitzar una vetllada de pregària a la catedral de la Seu d'Urgell, presidida per l'arquebisbe Vives. L'endemà van participar en la missa dominical, amb l'assistència del president de la Federació Internacional de Pueri Cantores, acabada la qual els joves intèrprets van oferir un selecte recital a l'entrada del temple romànic.

El vintè congrés català es va cloure amb un concorregut dinar de germanor. Notícia sencera a www.bisbatsolsona.cat.

«Més fulles de tardor» / Mn. Climent Forner

El dia 13 d'abril, a la Sala dels Sants Màrtirs del Palau Episcopal de Solsona, va tenir lloc la presentació del llibre de Mn. Climent Forner *Més fulles de tardor*, recull dels seus escrits al Full Diocesà durant els anys 1998-2015. La directora del Full Diocesà va donar la benvinguda als assistents i va presentar els protagonistes de l'acte. En primer lloc, prengué la paraula el Sr. Jaume Huch, editor del llibre, el qual va destacar que el primer llibre editat per l'editorial L'Albi fou precisament un de Mn. Climent. Després fou el torn de l'autor, que va fer un repàs de la història del Full Diocesà i va llegir una selecció d'alguns escrits del llibre. Finalment, el senyor bisbe va concloure l'acte elogiant la figura de Mn. Climent i destacant el fet que aquests escrits no sols quedaran en la història del Full Diocesà, sinó que, a més, ara formaran part d'aquest llibre. Cal destacar la intervenció del Sr. Martí Just, el qual va anar interpretant algunes peces musicals al piano. En acabar, la majoria dels assistents van adquirir el llibre i se'l van fer dedicar per l'autor.

«Amoris laetitia», la mirada misericordiosa del Papa sobre la família

Síntesi de Ràdio Vaticana (I)

El sant pare Francesc va fer pública el dia 8 d'abril la seva exhortació postsinodal *L'alegria de l'amor*, que ha enviat als bisbes i a tot el poble de Déu, amb unes paraules que l'acompanyen on diu que, invocant la protecció de la Sagrada Família de Natzaret, envia la seva exhortació *Amoris laetitia*, pel bé de totes les famílies i de totes les persones, joves i ancians, que els bisbes tenen confiats en el seu ministeri pastoral.

A la llum de la Paraula

Posades aquestes premisses, el Papa articula la seva reflexió a partir de la Sagrada Escripura en el primer capítol, que es desenvolupa com una meditació sobre el Salm 128, característic de la litúrgia nupcial tant jueva com cristiana. La Bíblia està poblada de famílies, de generacions, d'històries d'amor i de crisis familiars i a partir d'aquesta dada es pot meditar que la família no és un ideal abstracte sinó un treball artesanal que s'expressa amb tendresa (AL 28) però que s'ha confrontat també amb el pecat des de l'inici, quan la relació d'amor es transforma en domini (cf. AL 19). Llavors la Paraula de Déu no es mostra com un seqüència de tesis abstractes, sinó com una companya de viatge també per a les famílies que estan en crisi o enmig d'algun dolor, i els mostra la meta del camí.

La realitat i els desafiaments de la família

A partir del terreny bíblic en el segon capítol el Papa consi-

dera la situació actual de les famílies, posant els peus a terra, recorrent àmpliament a les Relacions conclusives dels dos Sínodes i afrontant nombrosos desafiaments, des del fenomen migratori a la ideologia de gènere; des de la cultura del provisional a la mentalitat antinatalista i a l'impacte de la biotecnologia en el camp de la procreació; de la falta de casa i de treball a la pornografia i l'abús de menors; de l'atenció a les persones amb discapacitat al respecte dels ancians; de la desconstrucció jurídica de la família a la violència contra les dones.

Citant la *Familiaris consortio*, Francesc afirma que és sa parar esment en la realitat concreta, perquè «les exigències i crides de l'Esperit ressonen també en els esdeveniments mateixos de la història», a través dels quals l'Església pot ser guiada a una comprensió més profunda de l'inesgotable misteri del matrimoni i de la família. Per tant, sense escoltar la realitat no és possible comprendre les exigències del present ni les crides de l'Esperit. El Papa nota que l'individualisme exagerat fa difícil avui el lliurament a una altra persona de manera generosa (cf. AL 33). Aquesta és una interessant fotografia de la situació: «Es tem la solitud, es desitja un espai de protecció i de fidelitat, però al mateix temps creix el temor de ser atrapat per una relació que pugui postergar l'assoliment de les aspiracions personals.»

La humilitat del realisme ajuda a no presentar un ideal teològic del matrimoni massa abstracte, gairebé artificialment construït, llunyà de la situació concreta i de les possibilitats efectives de les famílies reals. L'idealisme allunya de considerar el matrimoni tal com és, això és, un camí dinàmic de creixement i realització. Per això no és necessari tampoc creure que les famílies se sostenen només insistint sobre qüestions doctrinals, bioètiques i morals, sense motivar l'obertura a la gràcia. Convidant a una certa autocrítica d'una presentació no adequada de la realitat matrimonial i familiar, el Sant Pare insisteix que és necessari donar espai a la formació de la consciència dels fidels: som cridats a formar les consciències, no a pretendre substituir-les. Jesús proposava un ideal exigent, però no perdia mai la compassió amb les persones més fràgils, com la samaritana o la dona adúltera.

La mirada posada en Jesús: la vocació de la família

El tercer capítol està dedicat a alguns elements essencials de l'ensenyament

de l'Església a propòsit del matrimoni i la família. Són àmpliament citades la *Gaudium et spes* del Vaticà II, la *Humanae vitae* de Pau VI, la *Familiaris consortio* de Joan Pau II.

La mirada és àmplia i inclou també les situacions imperfectes: fora del veritable matrimoni natural també hi ha elements positius presents en les formes matrimonials d'altres tradicions religioses, encara que tampoc no hi faltin les ombres. La reflexió inclou també les famílies ferides, enfront de les quals el Papa afirma que sempre és necessari recordar un principi general: els pastors estan obligats a destriar bé les situacions. El grau de responsabilitat no és igual en tots els casos, i pot haver-hi factors que limiten la capacitat de decisió.

Per tant, al mateix temps que la doctrina ha d'expressar-se amb claredat, cal evitar els judicis que no tenen en compte la complexitat de les diverses situacions, i cal estar atents a la manera com les persones viuen i sofreixen a causa de la seva condició.

La Dita

«Qui té mare, gran boca bada»

Sebastià Codina, prev.

Les mares... De les mares se'n poden dir tantes coses! L'última paraula que diuen els moribunds, per vells que siguin, és «mare, mare meva». L'obra mestra de la creació és el cor d'una mare. La manera de viure, de fer i de comportar-se s'aprèn a la falda de les mares. Els dos grans valors de la humanitat, l'amor i la tendresa, són patrimoni de les mares. Les criatures, el primer gest que recorden, és el somriure de la mare. La rialla delitosa de les mares marca els fills per sempre més. Els grans homes, els més enlairats del món, són uns infants davant la mort de la mare. Tothom porta damunt seu el segell de la mare. Les mares són la millor joguina dels infants. Les mares són la providència en persona durant la infantesa i l'amiga lleial i tendra durant els anys tempestuosos de la joventut.

Prou de tapar forats!

Xavier Novell, bisbe de Solsona

Hem de reconèixer que som una Església que “tapa forats”: quasi tots els nomenaments parroquials que he fet han estat per a “cobrir” les vacants provocades per les jubilacions i les defuncions; sovint he hagut d’enredar gent per a ocupar cadires de patronats de fundacions; no pocs rectors, cada començament de curs, van a la “recerca i captura” de catequistes per a atendre tots els grups de catequesi; els directors de Càritas són especialistes en la “pesca” de gent per als diferents programes —robers, rebosts, reforços escolars, ...—; les responsables de neteja dels temples, no paren d’invitar qui sigui per a eixamplar el seu grup. Potser mai ens parem a preguntar: quins són els dons d’aquesta persona? Quin servei es deu sentir cridada a fer? Fa poc, amb motiu de la missió popular, vaig assistir a un cinema fòrum en una renovada sala de cinema i teatre parroquial. Al davant, hi havia un bon amic al qual durant anys li havia fet tota mena de propostes, sense preguntar-li mai què era el que l’apassionava pastoralment. Aquell dia, mostrant-me les millores del local i el projecte que vol dur a terme, vaig reconèixer una de les seves passions i la riquesa que suposa per a aquella parròquia que ell es dediqui a aquest projecte. Potser perquè hem funcionat sempre “tapant forats”, tenim capellans, diaques, treballadors apostòlics, delegats diocesans,

membres de consells, catequistes, voluntaris de Càritas i altres col·laboradors cansats, desmotivats i queixosos. En el llibre “Una renovación divina”, s’aposta per prioritzar les persones, les seves capacitats, els seus dons i allò que creuen que poden aportar al servei de la parròquia. De fet, l’autor considera que una de les tasques importants del responsable parroquial és escoltar cada col·laborador, en vistes a identificar els seus “punts forts” i, així, definir el servei que millor pot fer. L’autor afegeix que “tenir l’oportunitat de fer allò que millor sabem fer és el que més contribueix a la fidelització”, és a dir, a la perseverança dels col·laboradors. És fàcil imaginar que aquest canvi pot portar a trobar-nos mancats de les persones que necessitem. La meua pregunta, però, és: vist el resultat d’allò que és una necessitat pastoral, tan dramàtic serà adaptar-ho a les persones que realment senten una crida a fer-ho? Quan llegim a l’Evangeli Gaudium, “somnio una opció missionera capaç de transformar-ho tot, per tal que els costums, els estils, els horaris, el llenguatge i tota estructura eclesial es converteixi en una via adequada per a l’evangelització del món actual més que per a l’autopreservació”, no ens sentim alliberats d’haver de mantenir estructures pastorals per a les quals no tenim gent cridada, capacitada i il·lusionada?

